

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24428/2024
23.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., Општина ..., коју заступа пуномоћник Александар Стевановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3029/2022 од 20.04.2023. године, у седници одржаној 23.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3029/2022 од 20.04.2023. године у обавезујућем делу изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3029/2022 од 20.04.2023. године у обавезујућем делу изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3029/2022 од 20.04.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Лебану П 4148/2021 од 17.05.2022. године у ставу првом изреке тако што је обавезана тужена Република Србија да тужилци АА из ... исплати, на име накнаде штете, износ од 432.641,00 динара са законском затезном каматом почев од 17.05.2022. године до исплате, док је тужбени захтев, преко тако досуђеног износа, до износа досуђеног првостепеном пресудом од 721.069,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.08.2021. године до исплате одбијен, као неоснован и преиначена је одлука о трошковима поступка тако што је тужена Република Србија обавезана да тужилци АА исплати, на име трошкова поступка, износ од 52.175,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију побијајући пресуду у обавезујућем делу изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао услове за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, при чему је ценио и чињеницу да је побијаном пресудом првостепена пресуда у ствари потврђена за износ од 432.431,00 динара, док је у преосталом делу преиначена и тужбени захтев одбијен до износа од 721.069,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Због тога Врховни суд сматра да, имајући у виду вредност спора побијаног дела пресуде нема услова за одлучивање о ревизији тужене као редовној, у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрање правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, односно за новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за накнаду штете коју је претрпела на свом пољопривредном газдинству због невремена праћеног градом, при чему није испаљена ниједна противградна ракета, јер лансирана станица која је била надлежна за територију села Цекавице није била у функцији услед недостатка стрелаца. Имајући у виду садржину правне заштите, одлука о основаности и висини тужбеног захтева и примени материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја, а другостепени суд је, према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, одлуку о основаности тужбеног захтева засновано на примени одговарајућих одредаба материјалног права, која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Битна повреда одредаба парничног поступка не представљај разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Тужба у овој правној ствари поднета је 23.04.2021. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 432.641,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом члана 413. ЗПП.

Тужена није успела у ревизијском поступку, због чега нема право на накнаду трошкова тог поступка, у смислу члана 153. и члана 154. ЗПП, па је одлучено као у ставу трећем изреке, на основу члана 165. ЗПП.

Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић